

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsammast föreslå, att 4 § i omförmälda Kongl. förordningen den 24 September 1861 måtte erhålla följande lydelse:

Förmyndare skall för hvart år afsluta räkning — — — — före slutet af samma ting; sker det ej, förelägge rätten förmyndaren att denna sin skyldighet vid lämpligt vite fullgöra: och låte genom kungörelser, hvilka i häradets kyrkor skola uppläsas och uti tingssalen anslås, på sätt om uppbud och lagfart stadgadt är, tillkännagifva hvilka förmyndare det ålåge att förmyndare-redogörelse afgifva.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1872.

Pehr Tjernlund,
från Wester-Norrland.

N:o 171.

Af Herr P. Tjernlund: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t angående utarbetande af förslag om införande af vapenöfningar vid de offentliga läroverken.

Nästan alla inom representationen och flertalet af svenska folket hafva erkänt behovet af vårt försvars ordnande på ett mera ändamålsenligt sätt. Man har endast varit af olika tankar om sättet.

Ehuru väl man för närvarande icke har att från regeringens sida vänta sig något förslag i detta afseende, lär väl i en icke aflägsen framtid dylikt vara att motse. Den gamla romerska satsen: "om du vill behålla freden, rusta dig för kriget", eger olyckligtvis ännu sin giltighet. Må vi derföre rusta oss, men på ett sätt,
som

som icke betungar den ena samhällsmedlemmen mera, än den andra. Må hvar och en svensk man uppfostras i den riktning, att han är duglig uppträda till fosterlandets försvar.

Detta anser jag lättast kunna vinnas derigenom, att hvarje gosse i skolorna, såvidt han vore frisk, öfvas i exercis. I flera skolor, såväl i städerna som på landet, är dylik åtgärd redan vidtagen, och den har icke på något håll blifvit mött med ovilja. Tvärtom har man sett, att gossarne med den aldra största glädje egnat sig åt exercisen och vapenöfningarne. Exempel saknas icke att skolungdomen, utan ringaste uppmaning, redan för längesedan ordnat sig i trupper och lekt soldater. Detta visar att i svenska folklynnnet icke förefinnes någon motvilja mot dylika öfningar. Det torde derföre icke möta särdeles hinder att från de många lexläsningstimmarne i veckan rycka några för kroppsöfningar och exercis.

Vidare föreställer jag mig, att det vore nödvändigt, att hvarje frisk yngling, äfven om han lemnat skolan, skulle *ovilkorligen* åläggas att, såvidt icke sjukdom eller annat laga hinder möter, öfva sig i exercis och vapens bruk. För att icke allt för mycket härigenom betunga den arbetande klassen, torde dessa öfningar böra ega rum helst på söndagarne, då allt annat arbete ligger nere. Hvarje frisk och färdig yngling, som uppnått 15 år, skulle derföre från denna tid, intilldess han inträder i beväringens åldern, vara förpligtad att hvarje söndag, från medio af Maj till medio af Oktober, kl. $\frac{1}{2}$ 9 förmiddagen infinna sig å församlingens kyrkovall eller annan lämplig exercisplats, för att under vissa timmar öfva sig i vapens bruk. Derjemte böra äfven söndagsskolor inrättas, hvarest ynglingarne kunde inhemta de kunskaper, som nu meddelas i underofficers- och korporalskolorna, allt efter hvars och ens fattningsförmåga.

Förebråelsen att jag genom detta mitt förslag vill ohelga sabbaten, möter jag med fullkomligt lugn, ty bättre är att ynglingen sysselsätter sig med inhemtande af kunskaper, ledande till fäderneslandets försvar, än vare sig med lekar och nöjen eller öfverdrifvet jägtande efter äfventyr.

Under samma tid, eller från medio af Maj till medio af Oktober, torde äfven en söcknedag, t. ex. första måndagen i månaden, egnas åt målskjutning, ty genom vidtagande af en sådan åtgärd kan man vara säker på att erhålla de bästa skyttarne. Erfarenheten har nemligen visat, att högst få, om ens någon soldat blifvit duglig skytt, såvida han icke från ungdomen egnat sig åt skjutkonsten.

Instruktörer, som tillsättas i och för detta ändamål, aflönas af statsverket, som äfven bekostar erforderlig materiel för öfningarnes verkställande.

De kostnader, som genom en anordning i dylikt syfte skulle uppkomma, kunna väl i första hand synas tryckande, men jag föreställer mig, att de blifva godtgjorda dels genom inskränkning i tiden för beväringsofningarne äfvensom i tiden för öfvandet af möjligen blifvande värnepligtige.

Klart är att landet bör indelas i vissa exercis-distrikt, så inskränkta som möjligt, på det vägen till samlingsplatsen ej må blifva för lång, dervid bör iakttagas, att ynglingar, som icke äro boende mera än 1 mil från stad, böra exerceras tillsammans med stadens ynglingar, derest icke exercisplats finnes närmare utsedd.

En af arméens befäl bör tillsättas såsom inspektör inom hvarje exercisområde, hvilken har att tillse att öfningarne och undervisningen noggrant verkställas och meddelas. Dessa åtnjuta härför ingen annan ersättning, än möjligen resekostnaden.

Det är för mig svårt att, såsom icke varande fackman, afgifva något detaljeradt förslag i frågan, hvilkens vidare behandling, enligt min åsigt, bör öfverlemnas åt Regeringen, som genom ett utförligt utarbetadt förslag i den syftning, jag antydt, lättare torde kunna genomföra den eftersträfvansvärda allmänna folkbevärningen.

På grund af hvad jag sålunda haft äran i korthet anföra, får jag föreslå, att Riksdagen ville till Kongl. Maj:t ingå med begäran att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbete ett förslag, angående införande af vapenöfningar i alla offentliga skolor samt ynglingars öfvande i exercis och vapens bruk ifrån det de fyllt 15 år till dess de inträda i beväringensåldern.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1872.

Pehr Tjernlund,
från Wester-Norrland.